THE LIGHT IN THE WINDOW

PARÇEYA DUYEM

DERWAZE 2

Ronahiya li Pencereyê

Bo piraniya jiyana xwe min bawer dikir ku nirxa kesekî bi tiştê ku wî karîbû pêk bîne tê pîvandin.

Baweriyeke maqûl bû.

Wisa xuya dike ku dinya bi qestî hatiye avakirin da ku wê piştrast bike.

Ji me encaman dixwazin.

Hejmaran.

Armancan.

Performansê.

Qonaxan.

Her sîstemek xwedî nîşanderên xwe ye.

Her rêxistinek xwedî rêzbendiyên xwe ye.

Her serdemek awayekî cuda ji bo pîvandina serkeftinê îcad dike.

Û hema hema her tim pîvan li ser tiştê ku xuya dike disekine.

Kêm caran li ser tiştê ku dimîne.

Lê her ku sal derbas bûn, min dest pê kir ku diyardeyeke ecêb ferq bikim.

Kesên ku min herî zêde dianîn bîra xwe hema hema qet ne ew bûn ku encamên herî balkêş bi dest xistibûn.

Min kesên din dianîn bîra xwe.

Yên ku nêzîk mabûn.

Yên ku guhdarî kiribû.

Yên ku dem veqetandibû.

Yên ku hazir bûbûn.

Bîra mirovan ji ya ku xuya dike kêmtir bi hêsanî heyran dibe.

Bi dehan salan şûnda ew ne tenê tiştê ku te kiriye tîne bîra xwe.

Ew tîne bîra xwe ka yên din li ba te xwe çawa hîs dikirin.

Û vê vedîtinê gelek tişt guherandin.

Ew hêdî hêdî qewimî.

Wek ku hemû veguherînên rastîn diqewimin.

Tu ronîbûneke ji nişka ve tunebû.

Bi sedan bûyer hebûn.

Piçûk.

Hema hema nedîtî.

Hevalek ku tê dema ku te gazî wî nekiribû.

Kesek ku di kêliyeke dijwar de li kêleka te rûniştî dimîne.

Endamekî malbatê ku nikare pirsgirêkê çareser bike, lê dîsa jî hildibijêre ku giraniyê bi te re parve bike.

Di van hemû rewşan de tiştek diqewime ku hejmar nikarin bipîvin.

Hebûn hêzê diafirîne.

Ne ji ber ku êşê ji holê radike.

Ji ber ku nahêle tenêtî bibe mutleq.

Gelek kes difikirin ku alîkarîkirin tê wateya dîtina çareseriyan.

Ez êdî ne ewqas piştrast im.

Kesên ku bi rastî alîkariya min kirin, ne her tim xwedî bersivan bûn.

Pir caran tenê amadebûna mayînê li ba wan hebû.

Û ew bes bû.

Dema ku em ciwan in, em bawer dikin ku nirx di kirinê de ye.

Bi demê re em kifş dikin ku nirx pir caran di mayînê de ye.

Li wir bûn.

Nerevîn.

Bala xwe belav nekirin.

Yekî din li şûna xwe neşandin.

Winda nebûn.

Hazir bûn.

Hindik xuya dike.

Qet ne wisa ye.

Em di civakekê de dijîn ku tijî têkilî ye û pir caran ji hebûnê feqîr e.

Em dikarin di çend çirkeyan de bigihîjin her kesî.

Em dikarin peyaman bişînin her aliyê gerstêrkê.

Em dikarin bê navber pêwendiyê daynin.

Lê dîsa jî gelek kes xwe ji her demê zêdetir tenê hîs dikin.

Belkî ji ber ku hebûn ne mijareke teknolojîk e.

Mijareke mirovî ye.

Hebûn bal dixwaze.

Û bal bûye yek ji çavkaniyên herî kêm ên dema me.

Ez hin qonaxên jiyana xwe tînim bîra xwe ku tê de ez li şîretan nedigeriyam.

Ez li stratejiyan nedigeriyam.

Ez li bersivan nedigeriyam.

Ez li hevaltiyê digeriyam.

Li yekî ku amade be beşeke rêyê bi min re parve bike.

Li yekî ku amade be bibêje:

“Ez nizanim dê çawa biqede, lê tu yê bi tenê jê derbas nebî.”

Ev hevok bûyeran naguherînin.

Ew me diguherînin.

Û ev pir girîngtir e.

Bi salan ez di hawîrdorên ku tê de her tişt dihat pîvandin de xebitîm.

Performans.

Para bazarê.

Mezinbûn.

Berhemdarî.

Lê dîsa jî hin ji tiştên herî bi qîmet ên ku min wergirtin di tu raporê de xuya nedibûn.

Bawerî.

Dilsozî.

Guhdarî.

Nêzîkatî.

Ji van tiştan yek jî bi hêsanî nakeve nav tabloyekê.

Lê dîsa jî ew beşeke mezin a jiyana mirovî li ser piyan digirin.

Hebûn jî bi heman awayî tevdigere.

Dema ku heye, nayê dîtin.

Dema ku tune be, diyar dibe.

Wek hewayê.

Wek tenduristiyê.

Wek hin hezkirinan.

Em nirxa wan bi taybetî wê kêliyê ferq dikin ku ew êdî ne li ber destê me ne.

Bi temen re ez fêrî dersekê bûm ku tu pirtûkê ew fêrî min nekiribû.

Gelek pirsgirêk naxwazin ku yekser werin çareserkirin.

Ew dixwazin ku werin derbaskirin.

Û dema ku divê pirsgirêkek were derbas kirin, hebûn ji jêhatîbûnê hêjatir e.

Dibe ku hevokeke ecêb xuya bike.

Lê her kesê ku ceribandineke giran jiyaye, wê yekser fêm dike.

Tu ravekirin windakirinekê ji holê ranake.

Tu stratejî nexweşiyekê ji holê ranake.

Tu teorî nebûnê ji holê ranake.

Rewş hene ku tê de mirov ne hewcedarê rastkirinê ye.

Ew hewcedarê hevrêtiyê ye.

Vê vedîtinê awayê têkiliya min bi yên din re jî guherand.

Êdî min xwe mecbûr hîs nekir ku ji bo her tiştî çareseriyan bibînim.

Min dev ji wê berda ku bêdengiyê wek têkçûnekê bibînim.

Min dev ji wê baweriyê berda ku nirxa min bi şiyana min a sererastkirina dinyayê ve girêdayî ye.

Li şûna wê min dest bi pêşxistina taybetmendiyeke din kir.

Amadetî.

Amade bûn.

Ji bo malbatê.

Ji bo hevalan.

Ji bo mirovên nazik.

Ji bo her kesê ku di dijwariyekê re derbas dibû.

Ji bo her kesê ku hewcedarê guhdariyê bû.

Ew şiyaneke kêmtir biriqok e.

Lê bêhed bikêrhatîtir.

Dema ku ez li paş dinêrim, ez ferq dikim ku kêliyên herî watedar ên hebûna min pir caran xwedî taybetmendiyeke hevpar bûn.

Kesek li wir bû.

Carinan ez bûm.

Carinan yên din bûn.

Lê hebûnek li wir bû.

Hebûneke bêdeng.

Bê xwenîşandan.

Bê destwerdan.

Hebûneke ku tiştek nedixwest.

Ku tu qedirzanîn nedixwest.

Ku li çepikan nedigeriya.

Ew tenê hebû.

Wek ronahiyeke vêketî li pencereyê di nava şevê de.

Belkî pêgihîştin di vê yekê de jî ye.

Fêmkirina ku ne hewce ye em her roj awarte bin.

Ne hewce ye em dinyayê xilas bikin.

Ne hewce ye em her kesî qanih bikin.

Ne hewce ye em di her şerî de bi ser bikevin.

Carinan divê em tenê li wir bin.

Bi rastî.

Bi hemû bala xwe.

Bi hemû mirovahiya xwe.

Bi hemû nekamiliya xwe.

Çimkî mirov gelek tiştan ji bîr dikin.

Peyvan ji bîr dikin.

Tarîxan ji bîr dikin.

Tewra bûyerên girîng jî ji bîr dikin.

Lê ew kêm caran ji bîr dikin kî di gava hewce de li kêleka wan ma.

Di dawiyê de, piştî kar, rêwîtî, serkeftin, windahî, veguherîn û dema ku derbas bû, rastiyeke bi awayekî ecêb sade dimîne.

Em her tim nikarin tiştê ku diqewime biguherînin.

Em her tim nikarin şîfayê bidin.

Em her tim nikarin xilas bikin.

Em her tim nikarin fêm bikin.

Lê em dikarin li wir bin.

Û pir caran, ji ya ku em xeyal dikin bêtir, hebûn bes e.